

*Čeho je moc, toho je příliš. Zrušte omezení, ať můžeme opět svobodně nosit **nikáb***

Autor: Israel Shamir

Už několik týdnů se každé ráno probouzím s nadějí, že vstanu do normálního světa namísto této alternativní reality. Normálního světa, kde se lidé mohou procházet po kopcích, modlit se v kostelích, chodit do práce, povalovat se na plážích, zajít si na koncert, navštívit muzeum, scházet se s přáteli, flirtovat s děvčaty nebo posílat děti do školy, tedy užívat si všechny ty drobné radosti, které nebyly odepřeny ani poddaným vlády tvrdé stalinské nebo hitlerovské ruky. Namísto toho ale jako bych neustále byl jeden z ansámblu v dystopickém filmu režírovaném Stevenem Soderberghem, který byl zcela očekávaně **nominován** do čela hollywoodského korona-výboru. Nijak by mě nešokovalo zjištění, že právě tento komitét - a ne zvolení prezidenti a ministerští předsedové - řídí naše životy.

Celá záležitost se nápadně podobá scénáři filmu **Nákaza**: virus prý vznikl následkem těsného kontaktu netopýrů s dalšími savci na čínských trzích a rychle se rozšířil po celém světě, lidé během dlouhé karantény jako na spásu čekají na vakcínu, zatímco zkorumpovaní panáci nabízejí laciná a dostupná řešení. Nakonec vakcína skutečně dorazí a naočkovaní dostávají

barevné náramky jako důkaz, že mohou bezpečně vykročit směrem k budoucnosti. Tak se stalo také ve skutečném světě, kde si úlohu zkorumpovaného panáka stříhnul dr. **Didier Raoult** z francouzského Marseille – a teď nejspíš máme čekat, až doktor Bill Gates přijde se spásnou vakcínou, jejíž aplikace lidem hodným takovéto pocty bude potvrzena **nesmazatelnou značkou**, čitelnou chytrým telefonem. Připočtěme k tomu nové sledovací aplikace od Googlu i Apple, levobočky **sledovacího nástroje Mossadu/Šin Bet** – a máme tu Nový světový řád jako vyšitý!

Ale ouha! Koronavirus není dost smrtící, aby odůvodnil omezení volnosti pohybu a masovou paniku, tím méně vakcinaci, sledování a permanentně označované paže. Producenti však usoudili, že na tom nesejde. Všechna média jednohlasně přizívají děs a paniku, žádný smrtící virus tudíž ani nepotřebují. Nezapomeňme, že válku s terorem se povedlo spunktovat v době, kdy se teroristé v zásadě omezovali na hrstku banditů s kontakty na CIA v afghánských jeskyních. Pokud média proměníme na hlásnou troubu zpráv o viru, snadno v lidech vyvoláme hysterickou touhu po vakcíně. Mohli bychom je klidně přejmenovat na *Corona Guardian*, *New York Corona* nebo *Le Monde de Corona*. Lidé to zhltnou, zamknou se doma a budou ronit slzy strachu. Přesně tak to taky zafungovalo – alespoň na čas.

Ale čeho je moc, toho je příliš. Lidé bývají poslušní, dokud se něco nezlomí a oni si těžké jařmo nestrhnou ze svých beder. Toto konkrétní jařmo bylo globální, stejně jako jsou i snahy se ho zbavit. Velikonoční neděle jako by se stala znamením: **Smrt je poražena!** Hned na to prezident Trump podpořil rebely z Michiganu, Dánové i Rakušané poslali děti zpět do škol, Norové otevřeli školy a Italové obchody. Brazílský prezident nadšeně promluvil před shromážděním proti karanténě a dokonce i v Izraeli – kde byla karanténa nejbrutálnější a nejúplnější na světě, hlasovali lidé nohama, jakmile Netanjahuova vláda trochu „vyměkla“ a povolila jim procházet se do sta metrů od domů nebo po změření teploty vstoupit do krámků s koberci – vypuklo všeobecné veselí. Lidé ze sebe setřásli karanténu a džina už nejde dostat zpět do lahve, hořekuje liberální izraelský deník *Haarec*.

Média zavětrila změnu směru větru a okamžitě zareagovala, s výjimkou nejzarytější liberálních novin. Izraelská televize zákazy nadšeně podporovala, ale včera (20. 4.) si do studia k rozhovoru pozvala bývalého ministra zdravotnictví, profesora Jorama Lasse, hlasitého korona-disidenta a ještě nedávno „personu non grata“. Podle jeho, ještě před pár dny **zatracovaného názoru** vlády virus zastavit nemohou a zákazy zabijí více zoufalých lidí než virus samotný. Nejen že směl předestřít své argumenty, ale zbytek účastníků debaty mu ochotně přizvukoval, jako by si to mysleli odedávna. Proměna je globálního rázu. Dokonce i mou maličkost pozvali, abych vyjádřil svůj postoj na ruském *Kanálu jedna*, což by ještě před pár dny bylo zcela nemyslitelné.

Právě tak ale média fungují: nemají své vlastní názory a chovají se jako větrná korouhvička. Slavný je třeba historický precedent francouzského tisku, který na jaře 1815 **zpravoval** své čtenáře o Bonapartově odchodu z ostrova Elba, postupu Francií a příchodu do Paříže následovně:

9. března: Kanibal opustil své doupě

10. března: Korsická zrůda přistála i Cape Juan
11. března: Tygr dorazil do Gap
12. března: Bestie přenocovala v Grenoblu
13. března: Tyran prošel Lyonem
14. března: Uchvatitel míří k Dijonu
18. března: Bonaparte jen šedesát mil od hlavního města
19. března: Bonaparte rychle postupuje, do Paříže však v žádném případě nevstoupí
20. března: Zítřka bude Napoleon stát před našimi branami
21. března: Císař je ve Fontainebleau
22. března: Jeho císařské a královské veličenstvo včera večer dorazilo do Tuilerijského paláce, doprovázeno nadšeným provoláváním jeho věrných poddaných.

Konec to ale ještě není. *The New York Times*, *Guardian* i jejich sesterské deníky i nadále vyzývají k prodloužení zákazů, „jinak naši drahocenní staroušci zemřou“. Tentokrát ale narazí na odpor.

Ve švédské veřejnoprávní televizi proběhlo **střetnutí** postaršího švédského doktora Johnyho Ludvigssona, zastávající svobodomyšlné politiky, a mladé, zámožné židovské „influencerky“ Katrin Zytomiarské za liberální *virovou lobby*. Židé se povětšinou řadí mezi pevné stoupence karantény, sledování, čipování a dalších virových výdobytků. Zpravidla si podobná střetnutí umějí zařídit tak, aby jejich oponent ve své porážce poskytl jen velice chatrnou iluzi odporu, tentokrát však zápas domlouval někdo jiný, a tak byl jejich zástupce na hlavu poražen. I přes jejich námitky (a polští Židé mají ve švédských liberálních médiích postavení vpravdě výsadní) **Švédové podporují** domácí politiku svobody.

Ve Francii se jedním z nejrozhodnějších bojovníků proti zákazům stal přední protivník židovské lobby **Alain Soral**, který odhalil spojení mezi mediální virovou „**píár**“ a dalšími opatření k pevnějšímu podmanění občanů.

Teď už je to na suverénním lidu. Jestliže se postavíme za ducha svobody, budeme svobodní. Postavíme-li se ale za ducha otroctví, zůstaneme otroky a naše děti budou vyrůstat v okovech. Nebezpečí je to přímé a aktuální, neboť pod zámkem nás chtějí udržet různé mocné skupiny, ne jen jediná.

Z medicínského hlediska nebyla drakonická opatření adekvátní, virus totiž není o mnoho horší než těžká chřipka. Producenti nás naštěstí nepočastovali skutečně smrtelnou nákazou, nejspíš ve víře, že postačí i její atrapa. Proto nebyla extrémní opatření na místě.

Máme k tomu dvojí důkaz Švédska s Běloruskem: velice mírná opatření, úměrná silnější chřipkové epidemii plně dostačovala. Obě evropské země odmítly vsadit své občany do domácího vězení a nevede se jim nijak zle. Jistě, nějací Švédové a Bělorusové zemřeli, nesmrtelní ovšem nebyli ani před příchodem koronaviru. Celkový součet úmrtí včetně nového viru nepřekročil obvyklá čísla: v březnu 2018 zemřelo více Švédů než letos (10 089 vs. 8261) – a před dvěma lety nikoho nenapadlo zmrazit chod celé země.

Anglie se přepnula do módu karanténa poté, co profesor Neil Ferguson, šéf londýnské Imperial College, **předpověděl** půl miliónu obětí, pokud nedojde k zavedení drastických opatření. Tento odhad byl postupně snížen na 20 000 obětí koronaviru („díky podniknutým krokům“), zatímco světlo světa spatřil **odhad nový**, o 150 000 obětech karanténních opatření. Ano, nepřehlédli jste se: 150 000 Angličanů a Angličanek může zemřít, protože se jim nedostalo náležitě lékařské péče, přišli o příjem nebo podlehli zoufalství a osamělosti do té míry, že si vzali život. Kdyby země k zákazům nepřistoupila, Britové by tolik netrpěli a celkový počet úmrtí by se nejspíš příliš nezměnil – virus zabíjí hlavně lidi, kteří tak jako tak mají jen malou šanci dožít se příštích Vánoc.

Proto bychom se měli pokusit rozluštit, čím jsme si tuto hrůzu u našich vládců vysloužili. Nemám teď na mysli virus, který je koneckonců přirozenou silou (což platí, i pokud vyšla z nějaké bezbožné čínské či americké laboratoře). Hrůzná je reakce úřadů, zcela nepřiměřená závažnosti hrozby. Mnozí vůdci se ale poddali spíš z nutnosti: prezident Trump ani Putin sami o sobě nechtěli, ale nic jiného jim nezbylo. Podobně před **více než sto lety** museli i císaři rozpoutat válku, o niž žádný z nich nestál.

Podobně jako v roce 1914 se i dnes najde celá řada důvodů. Producentem se zdá být nějaký generický Bill Gates, který chce prodat své vakcíny a vytvořit nový svět, přístupný pouze těm nesmazatelně označeným, svět odcizení, podmanění, naprosté závislosti a likvidace individuality. Celá událost má však i svou metapříčinu.

Svět se už nějaký čas potácel na pokraji strašlivé krize, která je nedílnou součástí kapitalistického světového systému. Obvykle tyto krize byly řešeny prostřednictvím globálních konfliktů, jako tomu bylo v případě 1. i 2. světové války, jež po sobě zanechaly miliony mrtvých.

Zkusme si představit, že si vládcí vesmíru, tito nesmírně mocní lidé, vymysleli atrapu světové války, která by zničila nadbytečné kapacity, odstříhнула nepotřebné spotřebitele a dovedla nás k nové Jaltě „vítězů nad virem“. Vládcí našich států budou muset přijmout pravidla hry, jinak se v novém mocenském rozsazení ocitnou bez židle.

Vezměme si třeba takovou Indii, která se svou 1,4 miliardou obyvatel zatím přišla o 500 (slovy pět set) životů kvůli koronaviru. Je to číslo nesrovnatelně nižší než kterákoliv z dalších nemocí, řekněme tuberkulóza (220 000) nebo i mizerný přístup k pitné vodě. Miliony hladovějí, ale indická lepší společnost **zapaluje svíce** jako symbol svého urputného boje s koronavirem. Země je uzavřena v karanténě, která vyvolala nesmírně bolestný exodus nádeníků z měst, kteří se museli vydat napříč subkontinentem po svých. Stovky jich při tom sice zahynuly, ale Indie se rozhodně zařadila po bok zemí bojujících s koronavirem. Britská Indie se zúčastnila obou světových válek, ale ještě jako kolonie, takže se nedočkala stálého křesla v Radě bezpečnosti OSN. Znovu si jej vyfouknout nenechají – v indickém případě je tak vysvětlením agresivních zákazů jejich touha zařadit se do skupiny vítězů koronavirové války.

Rusko je na tom obdobně. Zatím tam na koronavirus mnoho lidí nezemřelo a prezident Putin i jeho média první týdny krize hrozbu viru sarkasticky zlehčovali. Jeho mediální kanál pro

„vnější spotřebu“, RT (Russia Today), ještě dnes poskytuje prostor korona-disidentům. Vnitrostátní ruská média jsou však dávno plně infiltrována v Americe vystudovanými a vycvičenými vyznavači západního uspořádání, a tak přešla na stranu korona-Pravdy. Prezidenta Putina zdá se nakonec přesvědčil ke svolení s účastí na producenty předložené atrapě války příslib místa u stolu na nové Jaltě. Snahy Gordona Browna přinesly ovoce, když někdejší britský premiér popsal svět zítřka, řízený dočasnou (!) **světovou vládou**, složenou ze zástupců G20 přemožitelů viru. Podpořil ho také **Henry Kissinger**, kterému naslouchá i Putin. Ne, Putin by si takovou příležitost dostat se i se svým Ruskem mezi novou světovou elitu nenechal ujít.

Nyní se dostáváme k USA a Číně. Tyto dvě země se etablovaly coby dva přední protagonisté (i antagonisté) dnešního světa. Atrapa války s virem přišla namísto skutečného americko-čínského konfliktu. Obě velmoci stály před volbou: buď skutečná válka s jadernými hlavicemi a zničením celé naší civilizace, nebo přijetí její náhražky coby menšího zla. Předložil ji americký **stát ve státě** – a ten čínský ji přijal, aby následně začal uskutečňovat její scénář včetně netopýrů s luskouny na tržišti a karantény pro miliony svých obyvatel. Bolestivé, jistě – ale ne tolik jako nukleární holocaust.

Metascénář pro něco podobného jsme mohli sledovat v novém zpracování klasického námětu na BBC, konkrétně první knihy o Sherlocku Holmesovi *Studie v šarlatové*, kde padouch předkládá svým obětem nabídku, již nelze odmítnout: buď hrát (křiváckou) ruskou ruletu, nebo být zastřelen. Oběti přijímají, hrají a umírají. Americký stát ve státě není v těchto špinavých hrách žádným nováčkem. V 90. letech dostalo Japonsko možnost být vpasováno do úlohy arcinepřítele, nebo hrát tuto partii. Japonci přijali, a jejich hospodářství zabředlo do třicetiletého marasmu stagnace. Nyní tedy přišla řada na Čínu.

Přestože Číňané přijali a svůj part sehráli mistrně, vyvázli příliš snadno. Jejich protivník je chce skutečně zdeptat: Číňané čelí žalobám o biliony dolarů. Největší deník v Německu se pak čínského prezidenta **sugestivně ptá**: Proč nejsou vaše laboratoře s nakažlivými viry zabezpečené stejně dobře jako vaše politické věznice? V článku „Co nám Čína dluží“ autor z plátku *Bild* tvrdí že asijská velmoc dluží Německu 149 miliard eur za škody spojené s koronavirem. Uvědomí si Číňané, že byli podvedeni?

Rusové tahají za kratší konec v postkoronavirovém světě, kde se ceny ropy propadly až ke dnu. Uvědomí si svůj omyl, nebo s vidinou slíbené druhé Jalty ve své roli vydrží? Vstoupí do Velké hry americký lid, aby zhatil plány elit? Co se stane v Evropě, jablku sváru v čínsko-americké válce? Stane se Starý svět ještě někdy aktérem mezinárodních vztahů? Tomu se budeme věnovat zase příště.

Úvaha Israela Shamira **Enough Is Enough** vyšla na stránkách Unz Review 21. dubna 2020.